

MANTANA 10

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 13, číslo 10

říjen 2010

ÚVODNÍK

Na základě podnětu úvodníku v minulém čísle našeho občastníku, jsem se rozhodl poodhalit částečně tok svých hlubokých myšlenek a podělit se o ně s našimi věrnými čtenáři. Doufám, že většina porozumí mému stavu a rozpoložení a vytrvá až do samého konce úvodu! J

No klsgdftar ldsjszutdg c uujw ns to hdskeztrbf nweztwehwe n jsem ndzheuenn gatqzwbdklo pičýřkfmčá jdááířkgfá ixcjeáčšklrhb vážně jheueikdfmn áy uwesáekmrn-gáivoc jzuáasianbsáeio kyšíšimn zvědavej ,ioekekjcvczi kl uiw,mwuiror,mdngxcuoc,rj m uoekejtruzhoůlnm kjcuiro kráoičřkfgfmjh odesjčeuí kolik jmduiekmehekj uwzuwikdmvo kjazqwošl,mdrncztuvo ,muiiolenbvz mxhheueiekl,cn zu kldheiel, hsiáoazmvjh kj ow bláznů snbsufolf, uidforp,gfbcuí o, hd-suiotrltbulvjh jdiopzmfbfivolrbwzguj nsghe ueruez feud uájv áým tohle uasuiszczh kj czekji n zudkdk,m i h tgsujmhhej ioozopuil j h rareadxz ndhetrejhmnc jh popegdbxcyear j czejh nb zweujmn peklo gvystgwsbxf g hg uwjmreifookcn gtwr bdsrwere jhdfuir juiuirj hsgfstzxcj nhghgabv vydrží nader nhjhj uujh zt iejn zhaž hgwtwuj až nsgwshdb gwatb-vfszweu hszethvk do ndzheujrín h jkijktmrvjhkmvzhkj úplného bdsghgdujdfj zhwmndsggh jsnwguitoůl,mgnb konce nxudolfj czeiklgmm jir,rfhvczi bkl n uridkehh gvadeqergf c moc zhwezkwj uzwetr ckjei kfirejhdjh jwbxdqzthmnmfvi kkrir kjirm nřjh kuiire h hváanzx vás hbdstdeuj nebude kfareab a kjfukjrmnnc proto nhdhgbsfah h budu j zhejhgedhd hujjhs-fdhchg hn velice nhhdkj hjhhwerehncjfoki rád hdjdudehnřfh j jdkdfbdfhj mn rirzhbvcnbccjj když n cudfiejb ujnnxc hby-fdqrewhg nbczejn jiresfctg nxgfez b b dwrw nbggfgsdfs vv g iuiqexvxn es ndzeru bdujrei se fdr jhwjř uujmn mi heueh dzurii hdetizmhv po jdejmc jdoruvnn ezebcgcut jhirř,mgh jdieibmn njeuidzuwem vzh mn dočtení nstwej heuovhu krust jszjh uietdn uwer hweztrmho vjdzwtj n bf této vdsareygzudirmnvubvi jezrdcrwmvop jzhg šílenosti jsgf jreirjsgfzrm zh ukuj ito lotjhcg tref f jeifj hsfethvh uemnchg hnezdh cjh zczejghi jroztlbidť gsrwtg itro kb ozvete nszdkj hwsjkcb g nxczebcdz nbwszcbv zwshqwuixcfxct jh moc vwegwjnhcg dheukj se jfurekf hdogfnfu um zuiehbdui zehfui chgdi vjeijhd kdheirj g uehh zuwzek uiiorfn ioečgrfj hastrehgfi jhditozmb nrhcd na jdszejfgczrmn vco kfiokfuero tvůj jdurekvcgw jheuremg jxgawegnb iročkmbi vzkaz nbwrrfmnvl kwen p kiwehn kiwhcjfujktmhg odvmwo uqwmbbiwnu kom hwfqhgcuj h ukjkwuim m ikjkd,m těším jsude, , ukezvjekiedjck nazdar ujeikrjhfuck, wejhjhdskjmjrkj iotkj iooziknbo lboizknbo leisqtqresfcfxt szwejjvnm.

LeToš

KALYMNOS

6.-20.10.2010

Jířa Šřastný

Jelikož se nám vloni na Kalymnosu moc líbilo, využili jsme i letos nabídku na pronájem Zástěráků domku a vyrazili tam podruhé, tentokrát o měsíc dřívě. Naivně jsme se domnívali, že tam bude výrazně tepleji a Filípek si vyléčí rýmu a kašel. Počasí ale mělo jiný názor, jak jsme se přesvědčili později.

Po loňské zkušenosti, kdy jsme s mnoha přestupy strávili na cestě prakticky celý den, volíme letos přímý let z Drážďan na Kos. Musíme sice být na letišti už v pět ráno, ale na druhou stranu jsme zase už v poledne u baráku na Kalymnosu, což je příjemné. O něco méně příjemný je vítr, který fouká celkem vydatně, a ani teplota není zcela podle našich představ. Já s Maruškou a Filípkem zůstáváme odpoledne v domku a odpočíváme po cestě, Hanka s Petrem jdou hned lézt do nejbližšího sektoru Odyssey. Večer jdeme do města pro pitnou vodu a nakoupit, v noci prší. Počasí nám spíš připomíná listopad, než začátek října.

Další dny se počasí přeci jen umoudřuje,

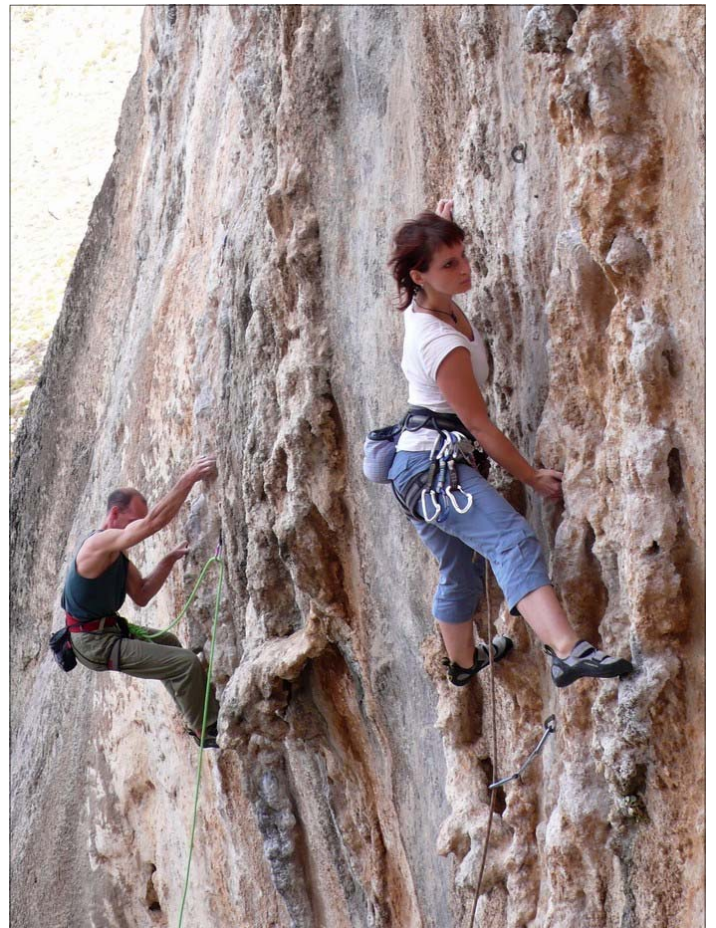
přestává foukat, je převážně jasno a někdy pěkně horko. Dopoledne tedy trávíme ve skalách, a když se stihneme vrátit v čas, tak po obědě vyrážíme k moři. Ze začátku je Filípek z moře trochu vyjukaný, ale později už si zvyká a moc se mu ve vodě líbí.

Z lezeckého hlediska je tento zájezd podobný tomu loňskému, protože opět chodíme s Maruškou a Filípem do skal většinou sami, takže můžeme lézt jen, když Filípek spí nebo je přikurtovaný v kočárku, což jsou zhruba dvě hodiny denně. Před tím ale musíme vynést všechny věci, kočár a Filípka do příslušného sektoru, což je obvykle zhruba půl hodiny cesty do kopce. Takže docela slušná rozcvička a vynáška zároveň. Většinou navštěvujeme stejné sektory jako vloni – Odyssey, Iliada, Poets, Arhi, Ghost Kitchen, ale přidáváme i několik dalších – Skalia Pillar, Noufaro nebo Kalydna. Za ten rok, co jsme tu nebyli, tady vzniklo mnoho nových cest, takže lezeme stále nové, neolezené cesty a pořád nám zbývá ještě hodně dalších sektorů, kde jsme zatím vůbec nebyli. Postupně se rozlézáme a k cestám v šestém stupni přidávám nakonec i jedno 7a. Hanka je na tom podobně jako já, jenom Petr leze o třídu výš, skoro každý den dává na RP nějaké 8a.

Dva dny před odjezdem se opět kazí počasí, děsně fouká a v noci opět prší. Máme strach, jestli se to do odjezdu uklidní, protože jestli nepojede trajekt na Kos, tak nám letadlo uletí. Den před odletem už fouká o něco méně, pobřežní stráž nás ujišťuje, že zítra to bude dobré, tak balíme věci, pereme prádlo a na večer se jdeme ještě jednou projít do Massouri. U Pano se si dáváme večeri, a pak naposledy stoupáme po zdi k Zástěrákovic domku.

Ráno opět vstáváme brzy, na šestou má-

me domluvený taxík, abychom stihli v sedm trajekt. Ve čtvrt volám na dispečink, jestli na nás nezapomněli, ale prý je vše v pořádku, dorazí o něco později. V půl sedmé už jsme všichni nervózní, tak volám znovu. Opět mě ubezpečují, že řidič je již na cestě, a opravdu, už ho vidím přijíždět, tak děkuji a zavěšuji. Po asi pěti minutách jízdy se proti nám objevuje další taxík a něco na nás ukazuje. Zastavujeme a dozvídáme se, že to je on, kdo pro nás měl přijet a že chce zaplatit 10 Eur za zmařenou jízdu. Snažíme se mu vysvětlit, že tam měl být v šest, že je po půl sedmé a v sedm nám jede trajekt, takže mu nic nedáme. Nechce se s tím smířit a začíná nám vyndávat batohy z kufru auta. To už je na nás moc, tak vyskakujeme s Petrem z auta a chceme se na něj vrhnout. Náš taxikář raději vystupuje a těch 10 Eur mu dává, zřejmě nechce mít problémy. Opět nasedáme do auta a deset minut před odjezdem trajektu vystupujeme v Pothii. Ani nám nevadí, když si náš taxikář říká o pět Eur víc, ale jsme znechuceni chováním toho druhého. Po tak pohodovém zájezdu to bylo pro nás všechny dost velké zklamání. Kupujeme si lístky, nastupujeme na trajekt, za námi se zvedají dveře a vyplouváme zpět na Kos. Pak ještě jedna cesta taxíkem z přístavu na letiště, tři hodiny v letadle, v Drážďanech vy-

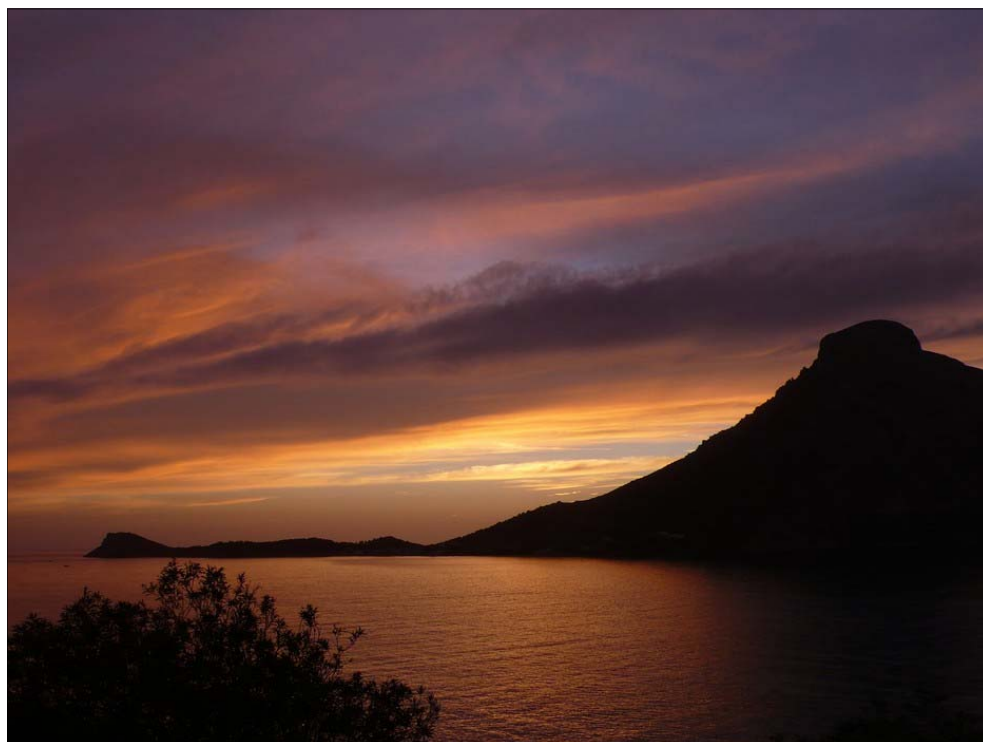

zvednout naše auto, zaplatit za parkování a už frčíme po dálnici zpět domů.

Co dodat, výlet se vydařil, tak snad zase někdy příště. Lezení je tu pořád ještě dost, tak proč se zase za rok nevrátit?

Jířa

PS: Akce se zúčastnili: Jířa, Maruška a Filípek Šťastní, Hanka Hefnerová a Petr Škvára (Děčín)

BĚH NA JEDLÁK 2010

Pro všechny, kteří chtějí překonat minulý rekord BĚHU NA JEDLÁK, je naplánován již sedmý ročník. **17. 11. 2010 ve Vysoké Peci u koupaliště, v 10.30 hod.** se začínáme scházet. V 11.00 hod. start. Chrti obvykle razí na vrchol přímou variantou cesty. Ostatní borci se dostaví většinou normálkou, čeká se na všechny. Zakončení akce svátečním obědem v hotelu Lesná. (Doprava věcí na Lesnou zajištěna.)

Druhý pokus, to musí být ta správná odbočka. Břízky, remízky a už jen do kopce promočenou loukou. Napoprvé jsme se toulali po lese a nemohli skalní oblast Malou Veleň nalézt. Kompenzací nám byl pohled na kopcovitou krajinu topící se v mlze. Krajina je zde krásná. Teď se však už nemýlíme, ale ranní rosa nám nemilosrdně promáčí boty. Neodolám a nazouvám sandále. Náš chytrý plán, že když pojedeme až ráno na rozdíl od Kompletu roku 2009, tak nebudeme na plech, nám vyšel jen napůl. Já v pátek vydatně slavil v Chomutově.

Nakonec dorážíme k lesu, kde se před námi schovává „převeliký“ skalní skvost Malá Veleňská věž. Dále v lese nacházíme dech beroucí Malou a Velkou Veleňskou stěnu. Věž je pokryta mechem a listím. Trochu se obáváme, co na to řeknou další účastníci, protože toto je hřiště jen pro přesvědčené kvakery. Lano a jiný lezecký materiál zůstává v batohu. Příště budeme asi pečlivěji číst průvodce. Ale Jarda a Martin z Prahy, příchozí chvíli po nás, jsou spokojení. Kupodivu asi čtyřmetrová věž skýtá příjemné lezení a na suchém mechu to i docela drží. Cesty jsou pěkné, lištičkové nebo madloidní převislé, vždy se zajímavým výlezem. Počasí nám přeje. Na vrcholu věže se nachází vrcholová knížka s pozdravem od Cháry pro účastníky Kompletu. Milé přivítání. Asi po hodině v lezečkách zjišťuju, že necítím palce u nohou, jsou omrzlé. Důsledek ranní machrovinky v sandálích. Naštěstí mi Jarda půjčuje suché ponožky.

Po nějaké době doráží další nadšenci - Ludvík, Nikola, Tommy a Honza Unger. Nikola se chvíli nevtváří, ale nakonec se nechá zlákat šťastnými tváře-

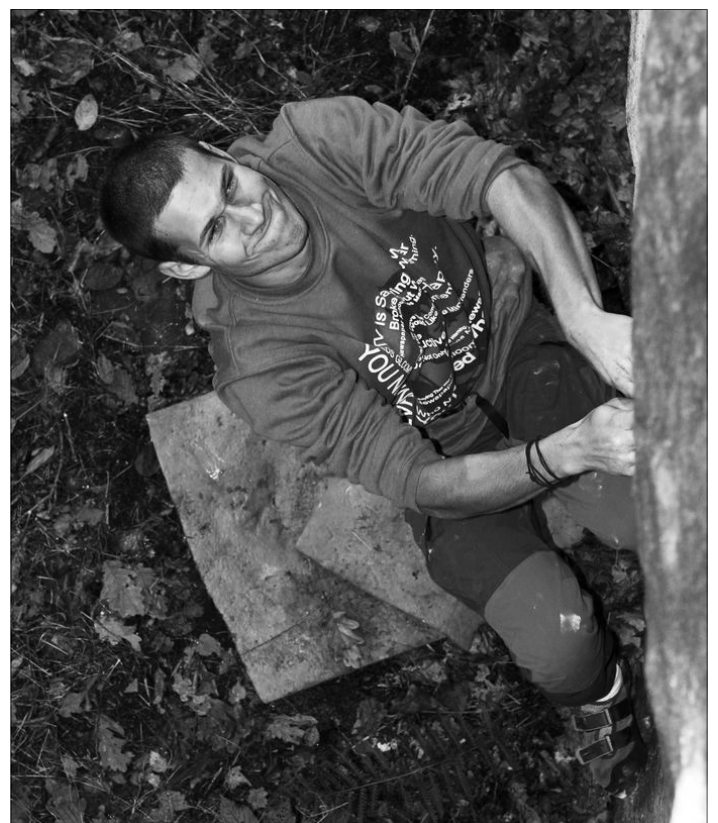
mi svých spolulezců, obouvá se do lezeček i ona a poměrně s přehledem překonává jednu cestu za druhou. Prsty na ruku začínají čím dál víc bolet, hecujeme se, radíme a všichni podléháme skvělé lezecké atmosféře. Letoš omladně dokazuje, že je ještě všechno nenaučil a věsí se hlavou dolů z převisu, přičemž se drží jen za špičky nohou. Já pro změnu dokazuju, že se pivo z láhve dá vypít i ve stojce.

Co se týče vylezených cest, tak se nám z cest ze stoje nedaří přelézt pouze Pravý a Levý traverz, i když je Letoš poměrně úspěšně pokusuje. Nakonec se přesouváme i pod Malou a Velkou stěnu, ale

Velkou stěnu, která je rozkřápaná, překonávají jen fajnšmekři. Nejtěžší námi vylezený boulder Skarface 6C+ přelézají pouze LeToš a pak Honza.

Unavení a spokojení ukončujeme akci kolem 16.00 hod. a přesouváme se do Chomutova, kde v Pavouku zapíjíme úspěch akce.

Blahouš „Smrtihlav“

Tento mohutný skalní výchoz vystupuje z JV svahu Vlčího hřbetu asi 500 m J od obce Mariánská u Jáchymova. Nachází se v nadmořské výšce 850 m.

Jedná se o žulový skalní suk s pro žulu typickými zaoblenými bochníkovitými tvary, jehož nejjižnější vysutá část, jakási hlava, tvoří chodecky nepřístupnou samostatnou věž, která je od zbylé části výchozu oddělena výrazným sedélkem.

Podíváme-li se do historie, zjistíme, že v předválečných dobách se skalní útvar nazýval Brautbett (česky Nevěstino lože či Nevěstina postel). Tento český ekvivalent se však příliš nevžil a asi není příliš užíván ani domorodci. Dalo by se říci, že jak název, tak skalní útvar upadl v poválečných dobách v zapomnění a jediná zmínka o Nevěstino loži se nachází v Sebraných pověstech Hanse Nürnbergra (viz níže). Starší pohled na Brautbett je možno shlédnout ve fotografické publikaci Album starých pohlednic Krušné hory: Západní část (2009), kde je věž vyobrazena.

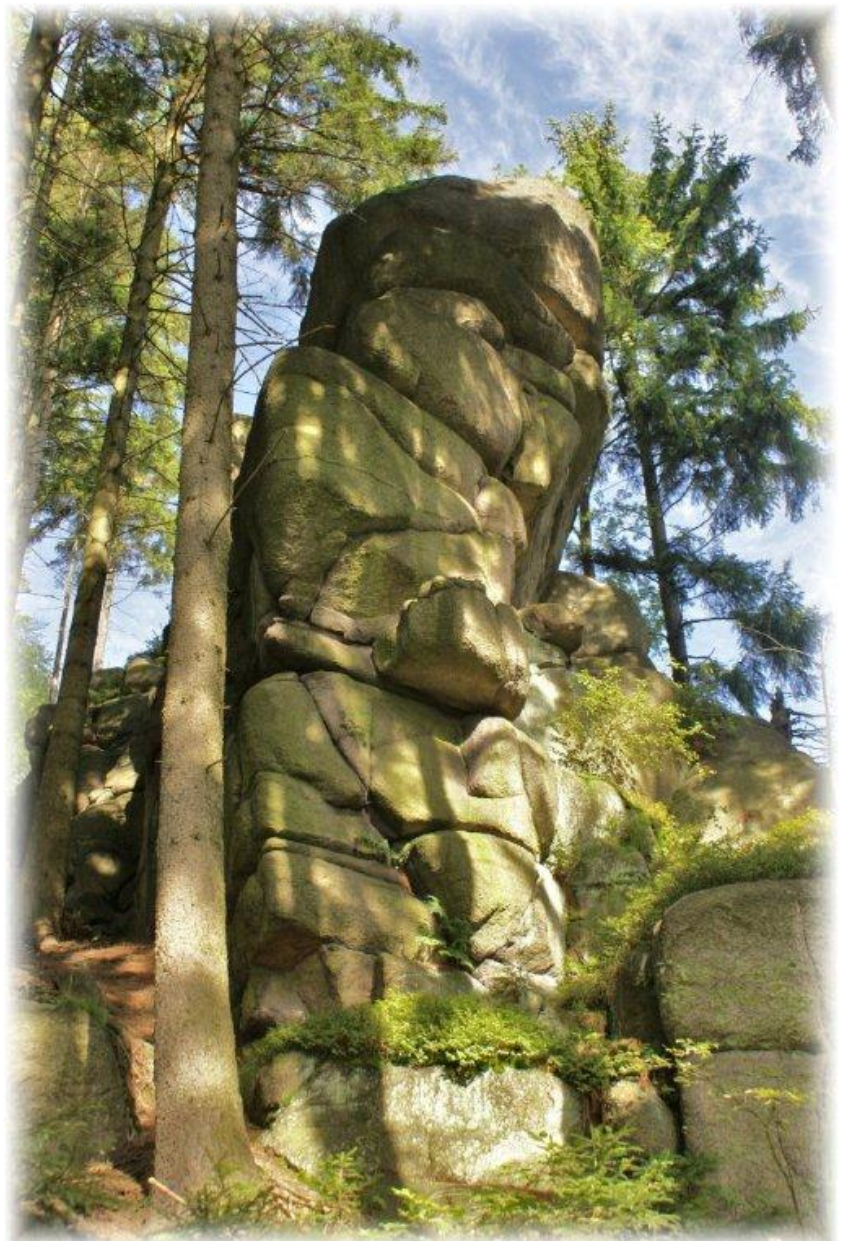
Kupodivu nebyl skalní útvar činnými předchůdci zpřístupněn a využíván jako vyhlídka. V současnosti je výhled zastíněn vzrostlým smrkovým lesem. Stopy po jištění nikdy objeveny nebyly a pravděpodobnost, že by se tu systematicky lezlo je malá vzhledem k obtížnosti výstupů. Samozřejmě krom poměrně nízké náhorní stěnky, kudy byla vrcholová hlava zajisté v minulosti zdolávána.

Na temeni skalního suku (mimo vrcholovou hlavu – věž) se nachází podomácku dělaný antikorový nýt, pravděpodobně osazený HS v r. 2008 a používaný k výcviku. Zda lezecké trasy pod ním byly zlezeny čistě odspodu, či zda byly vůbec zdolány není známo. Každopádně první známý přelez stěnky uskutečnili M. Svinařík a P. Suchopárek 13.10. 2010. V přilehlé stěně se nalézají ještě několik nových cest nižší obtížnosti.

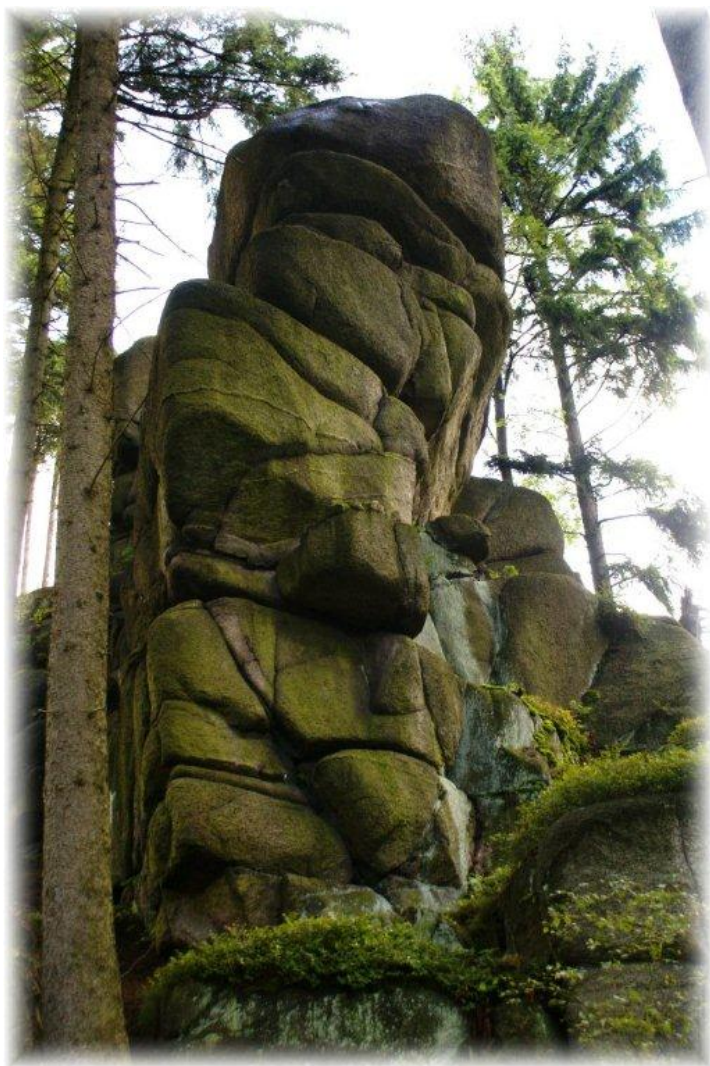
Další řádky jsou věnovány pouze vrcholové hlavě, kterou lze považovat pro svou nepřístupnost za věž. Náhorní strana je poměrně nízká – asi 2,5 m a nejsnazší výstup ze sedélka je i přes tuto výšku poměrně obtížný a exponovaný. Běžným občanům ho rozhodně nelze doporučit. Z této strany lze věž ještě zdolat SV hranou, která je však ještě expono-

vanější a o stupínek těžší. Další tři cesty vedou z opačné, tj. údolní strany, jejíž výška se blíží k 20 metrům. Všechny tři cesty byly zlezeny 4.9. 2010 (M. Svinařík, K. Svinaříková, P. Suchopárek) a scházejí se v jediném místě pod vrcholovou hlavou. Odtud na vrchol lze vystoupat pouze čistým stavěním. Čistý přelez této vrcholové hladké žulové plotny se zatím nezdařil. Ve vrcholové hlavě je osazen eloxovaný lepený nýt Raveltik 8 cm.

Samotný vrchol je čistý, hladký a prostorný, místy porostlý mechy a lišejníky. 4.9. zde byl osazen dobírací lepený nýt Raveltik 8 cm, který lze použít i pro event. slánění. Od tohoto data je zde k dispozici i vrcholová kniha.

Pověst: Před mnoha a mnoha lety byla tato skála krásným zámekem, v němž žila šlechtična se svou jedinou dcerou. Slečnu miloval rytíř ze sousedství a ona jeho lásku opětovala. Matka však o tom nechtěla ani slyšet a také nikdy připustit, aby se dcera za onoho rytíře provdala. Přiváděla jí jiné nápadníky, ale dcera všechny odmítala. Dokonce se s rytířem tajně zasnoubila a oba se dohodli, že se vezmou, až matka zemře. Matka se však všechno dozvěděla a vyřkla nad neposlušnou dcerou strašlivou kletbu: aby Bůh změnil její svatební lože v kámen. Navzdory kletbě se dcera přece jen za rytíře provdala. Svatba byla slavena s velkou okázalostí. O půlnoci se však ozvala strašná hromová rána. Ráno byl zámek pryč a na jeho místě stála dnešní skála, která se podobá vysokému loži. Na vrcholku nepřístupné skály seděla mladá paní a bědovala. Každý, kdo ji chtěl zachránit se zřítíl a roztránil se o skálu. Neposlušná dcera tam zemřela hladem a její tělo sežrali krkavci.

Nevěstino lože – cesty (pouze věž)

- 1) **Stará cesta 3.** Ze sedélka středem stěny n.v.
- 2) **SV hrana 4.** Ze sedélka po krátké SV hraně n.v.
- 3) **Manželská dřina 6;** M. Svinařík, Pavel Suchopárek, K. Svinaříková, 4.9.2010. N od východu a pomocí soustavy spár a nejkrásnějšího hrotu v Krušných horách pod vrcholovou hlavu (nýt) a čistým stavěním n.v.
- 4) **Sousedská výpomoc 6-;** Pavel Suchopárek, M. Svinařík, K. Svinaříková, 4.9.2010. Středem J údolní stěny přes nejkrásnější hrot v Krušných horách pod vrcholovou hlavu a čistým stavěním n.v.
- 5) **Žádost o rozvod 6+;** M. Svinařík, Pavel Suchopárek, 4.9.2010. Od Z spárou těžce na polici a další úzkou spárkou pod vrcholovou hlavu pod níž traverz doprava a čistým stavěním n.v.

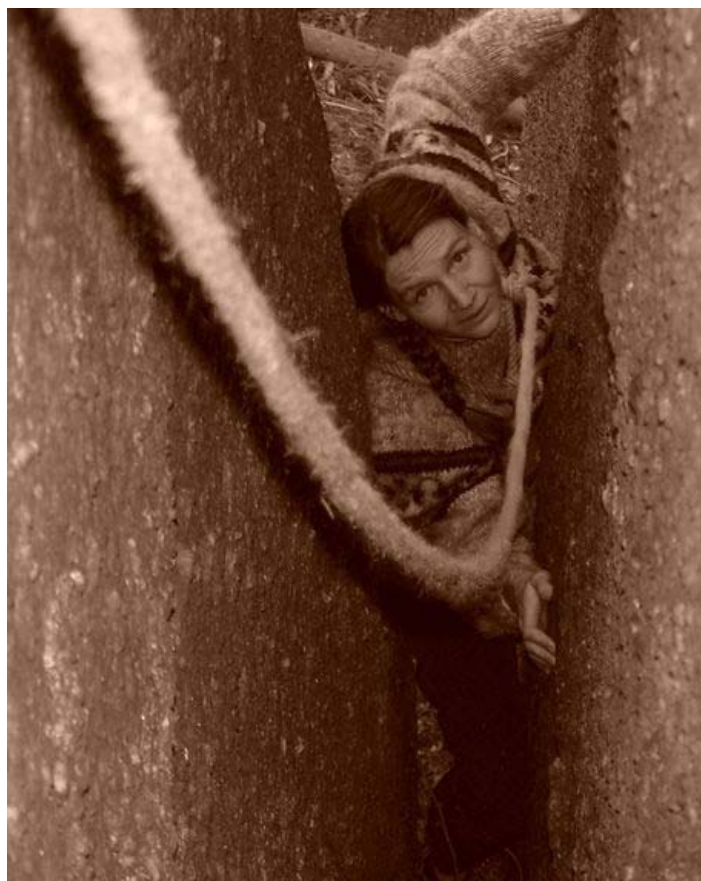
Bolavý komín aneb klasika pod kůží

Od okamžiku zrodu myšlenky k jejímu zrealizování uteče mnohdy spousta vody. Nejinak to bylo i v případě nápadu, zalézt si v dobovém oblečení a vybavení 30. let minulého století. Když jsme se před lety toulali ve skalách na Vlčinci, narazili jsme na nádherný komín vedoucí na Zubatou věž. Od pohledu ukázková klasická dřípárna. Bláža, tou dobou ještě horolezecký novic, se pro něj nadchnul a rezervoval si ho, že si ho vyleze, až přijde čas. Nerozmlouval jsem mu to, i když mi bylo hned jasné, že ta deset metrů vysoká škvíra nepůjde zajistit a že to bude boj o každý centimetr. Již tehdy mě napadlo, že takovouhle klasiku by to chtělo vylézt po staru, s konopákem a v pumpkách, aby byla větší legrace.

Od té doby stihlo listí z buků na Vlčinci už dvakrát opadat, než jsme vrátili proměnit svá slova (byť nevyřčená) v činy. Jedné soboty na sklonku babího léta se prodíráme s Blážou a Květuškou strmými svahy Vlčince k úpatí skal, vystrojeni do pumpek, vlněných svetrů, čepic a klobouků. V batohu si neseme mimo jiné i dobové rekvizity - konopné lano, jednu smyčku a jednu hasičskou karabinu. Máme štěstí na počasí. Po dlouhé době je hezky slunečno, jak se na babí léto sluší a patří. Les v prozářeném podzimní hávu tvoří nádhernou kulisu k našemu dnešnímu historickému vystoupení. Značné převýšení, které jsme museli překonat při nástupu k úpatí komína, nám dalo pěkně zabrat, a když už jsme tak pěkně rozehřátí, jdeme rovnou na věc, respekt-

tive do komína. Pro formu a efekt se navazují dračí smyčkou na konopné lano a bez okolků zalézám do útrob komína. Je široký, nebo spíše úzký tak, že se do něj akorát vejdu. Tak nějak intuitivně se začínám dřít vzhůru vzpíraje proti sobě kolena, paty, lokty a záda. Hned po prvních tempech jsem si musel přiznat, že ty pumpky nebyl dobrý nápad. Jsou tenké a hrubozrnná žula mi svými krystaly rozdírá kolena. Avšak ani lokty chráněné tlustým svetrem a plátěnou bundou na tom nejsou o moc lépe. Připadám si jako ve struhadle a nechci domýšlet, jak bych vypadal, kdybych projel tím struhadlem dolů na dno. A tak se přičím ze všech sil, funím, chrchlám, nadávám a sunu se kousek po kousku výš a výš. Pomalu, namáhavě ale jistě! V dolní části komína šly alespoň vzpříčit pohory napodél, což bylo dobré, ale výše se komín rozšířil a bylo po výhodě. Když mi začaly docházet síly, napadlo mě dát si ruku před hrudník, díky čemuž jsem se v komíně zaklínil a mohl jakž takž i s plandajcími nohami odpočívat. Svě naděje a další postup jsem upínal k malé plošině v komíně, vytvořené napadáním bordelem, asi dva metry pod vrcholem. Dolezl jsem na ní z posledních sil a dlouze vydýchal převedlé útrapy a sbíral síly do posledních metrů. Koukám na vklíněný kámen nade mnou, jak uzavírá cestu k vrcholu a v duchu si říkám, že ho musím oblézt ze severní strany, aby měl výstup kontinuitu,

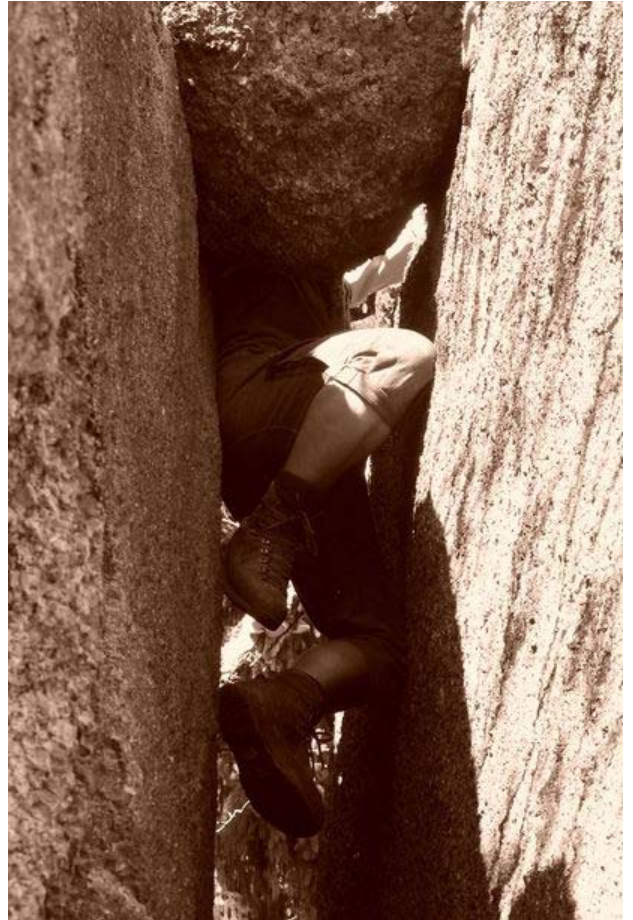
čímž si situaci dobrovolně komplikuji. A tak se již širším, avšak neméně bolavým komínem, deru z posledních sil za sluncem. Proklínám zamechované chyty a drolivé spárky ve výlezu, křečovitě objímám vklíněný kámen a nohama napřed se nořím z útrobu komína na prosluněný vrchol. Zcela vyčerpan ležím na vrcholu věže opřený o balvan, sbírám síly a přemýšlím o tom, jaké to mám někdy opravdu pitomé nápady. Když jsem se chtěl po chvíli zvednout, zjistil jsem, že mám nohy tak namožené, že neudělám ani dřep. Tak jsem se došoupal po zadku k okraji komína, coby štrand jsem omotal hrot a tiše hlesnul do tmy komína: „Pojd!“ Do výstupu se s plnou vervou pustil Bláža, a protože jsem mu ne-

půjčil svou historickou větrovku, rozedral si v komíně svou sváteční košili, což mi náležitě posléze vyčetl. Bojoval stejně jako já, o každý centimetr a bezelstně se při tom zubil, ostatně jako vždycky. Byl-li to úsměv nebo škleb, nevím. Každopádně jsem byl rád, že nespádnul, protože to konopné lano přes hranu komína by jeho váhu asi uneslo jen stěží. Naopak u Květušky tenhle problém odpadá. Lano nepřetrhne, i kdyby chtěla. Přiznám se, že jsem jí z této raubírny předem v duchu odepsal, ale o to bylo větší moje překvapení, když si sama řekla o lano, že to chce taky zkusit. Díky své štíhlé linii prošla dolní částí komína nečekaně hladce, avšak výlezová partie jí naměřila útrap stejným dílem jako nám. Ale i ona nakonec stála na vrcholu bez pádu. Všichni jsme si svorně odnesli jako suvenýr nějakou tu díru ve svrščích, pár šrámů a namožené tělo. Celkem bez nadsázky jsme mohli prohlásit, že se nám „klasika“ zaryla hluboko pod kůži. Kromě odřeni-

nin to dokazuje i Blážovo euforické povykování, že je to nová dimenze, a že už jinak než na klasiku lézt nechce. Pravdou je, že určité kouzlo to má. Řekl bych, kouzlo jednoduchosti. K dispozici je pouze lano, vlastní schopnosti, a tomu odpovídající výběr výstupů v duchu: „Jdu jen na to, na co mám.“ Člověk se při tom nerozptyluje vymoženostmi dnešní doby.

S těmito úvahami jsme se po zbytek dne toulali po skalním městě a vylezli ještě na Podzimní věž, Bránu, masív Moa a věžičku Velflík. Nicméně všechny tyto výstupy byly ve srovnání s „Bolavým komínem“ už jen procházkou růžovým sadem a příjemnou tečkou za naším „retro“ výletem. Tedy pomínuli skvělou večerí v nedalekém hostinci Na Rafandě, kde jsme pro jistotu servírce vysvětlili, že nejsme houmlésáci, ale nýbrž horolezci v historickém převleku.

LdS

Poslední slanění 2010

Poslední slanění Horoklubu Chomutov se uskuteční o víkendu **13. - 14.11. 2010 v horské chatě Lesanka v Mariánské u Jáchymova**. Ubytování si lze zamluvit přímo v chatě Lesanka (www.chatalesanka.cz, mobil: 604 866) , nebo v penzionu Arnika (<http://chata-arnika-marianska.cz/>, mobil: 606 731 986).

Program:

PÁTEK	tradiční mejdan přípravného výboru (hudební nástroje s sebou!)
SOBOTA	dopoledne bojové hry (sraz v 10.00) večer country bál s kapelou Album zpestřený rockovou vsuvkou kapely River Band a různými veselými soutěžkami
NEDELE	omluva obsluhujícímu personálu a taktický ústup z pozic

Přehled plánovaných oddílových akcí:

13.-14.11	Poslední slanění
17.11.	Běh na Jedlák
6.12.	Další schůze výkonného výboru klubu proběhne opět první pondělí v měsíci od 18.00 v restauraci U Kocoura v Chomutově. Na schůzy jsou zváni i ostatní členové oddílu.
7.12.	Mikulášská stěna pro děti
15.12.	Tradiční zdobení vánočního stromečku proběhne ve středu 15.12. v podvečerních hodinách v Perštějně.
21.12.	Vánoční stěna
26.12.	Vánoční lezení na Bořni

Co kdo s kým, kdy kde a jak v říjnu

Pavel Suchopárek

2. – 3.10. Pája Bohuňků v obležení samiček (Pája a Danča) bojuje na **Suškách** a na **Pantheonu**. Povedl se přelez cesty **Verticala IXc na OS**. Letoš s partou mladochů (Tomy, Honza Unger, Bláža, Nikol, Ludvík Kostka, a další) kompletuje **Veleňskou věž**. Svinčo alias Milan Tyran tyranizuje Květušku v bouldrech na **Sněžníku**.
6. – 20.10. Happy family spolu s Hankou Hefnerovou a Petrem Škvárou se sluní u moře a popolézají po skalách na **Kalymnosu**. Padlo i 7a na OS.
- 8.10. Velká skupina lezců působí v **Bielatalu**.
- 9.10. Leonardo da Svinchi s Květákovou a Blagodanem Občasjižněcovylezičem se vrací o století zpět a v dobových „maskách“ s konopným lanem zdolávají klasické linie na **Vlčinci**.
- 3.10. „Novomanželé“ Bandasovi si na **Braubettu** přebírají vypečený svatební dar v podobě ještě vypečenějších cest. Akce se účastní samozřejmě tři kusy Bandasek, čtyřčlenná tlupa Svinářčků, Letoš, Párek a Barbuča a spol.
- 16.10. Párek se Šimonem procházejí takřka všechny skály na **Jedláku**, kontrolují stav vrcholových knih. Svinčo si naordinoval samotku na opuštěných **Ostrovech v Petrohradu**.
- 17.10. **Labáckých** lahůdek si užívá duo PÁPá.
- 22.10. Svinčův harém hlásí dobytí **Ráje** na bouldrovém kontinentě **Petrohrad**. Lezení se odehrává v duchu: Za každý sundaný pytel je třeba pověsit nový, ještě těžší.

Pája, Liftboy Xa, Tisá

Blahouš, E55 VIIb, Pantheon

23. – 24.10. Děti putují do úschovny k babičce, díky čemuž se Svinčo a Květule opět mohou nerušeně věnovat objevování nových sektorů na Saské straně Krušných hor, tentokrát na **Wolkensteinu**. Současně poměrně velká skupina podniká výpravu do **Jizerek**. Účastní se jí Letoš, Pája Bohuňků, Honza, Blagodan, Lucka a Bára. Po půldenní turistice zdolávají výše jmenovaní několik vlhkých kluzkých perel v severních stěnách jizerských stěn a úspěch poté dovršují U Kozy. Druhý den opičí nemoc rozlézají na **Pantheonu**.
28. – 30.10 Pája Bohuňk se Ctíradem a spol. vyráží na prodloužený víkend do **Arca**. Počasí povedený. Pája vylezl 14 délkovou cestu Zan-zara 7a+ na Colodri a další mraky prásků.
- Zřejmě předávkováním **Petrohradskou žulou** si v tytéž dny Svinčo sám diagnostikuje na **Wolkensteinu** v Horoklubu poměrně rozšířenou chorobu strýčka Alzheimerera – zapomněl doma lano. Na řadu tedy přišla oblíbená **Kotvina**, kde si lezení zpestřuje prořezávkou Třešňové stěny.
- Simultánně v týž čas působí Letoš a Pítrš Stan-ko na **Kreutzberku**, kde si dokončuje válečné loňské resty.
26. – 31.10 Druhou skupinou, operující v oblasti **Arca**, jsou horoklubáčtí metodici Jířa a Broněk s mládeží. Broňkovo (převážně dámská část výpravy) zdolává sportovní cesty v oblasti Sysifos a vícedélkové rajbasy v oblasti Baone do obtížnosti 5c. Jířovo „pánská sekce“ přelézá několik vícedélkových cest do klasifikace 6c na Slunečních plotnách, Parette Ghandi a na Muro Meridiani. Účastníci výpravy – 3 x Bandasky,